Keik lapsed ja keik wannemad
Lass' sinno tee peäl kõndi:
Et sinno armo maitsewad,
Kui lubbad, igga tundi.
Kes pühha kirja kalliks peab,
Se tõest' sedda arro saab,
Mis hea, ehk mis kurri.

So armo wõtta wallada
Ka keisri herra peäle,
Kes omma riki murrega
Siin hoiab rahho teele;
Ka Ma ja kohto wannemad,
Kes temmast seätud üllemad.
So armo holeks wõtta.

Oh hoia keige tõbbe eest
Keik linnad, maad ja küllad,
Ja suresi pouast, rängast weest,
Mis rikkub põllud wäljad:
Ka söa kisja, waeno healt
Oh kauta mailma peält,
Kül iggaweste ärra.

Kui sinna, helde Jesuke!
Meil' liggi tahhad olla,
Ei pudo meil siis ühtige,
Ei kahjo saaks siis tulla:
So peäle meie lodame,
So käest keik abbi otame,
Sest sinnuta on hädda!

Soldati tüttar.

Maria olli ühhe liht soldati ainus tüttar, käis lapsest sadik rüggemendi seltsis ühhest paigast teise. — Kui ta 15 aastane olli, surri temma emma, — ja kui ta omma ärra minnemist olli tundnud liggi ollewad, olli ta Maria omma wodi äre kutsunud ja üttelnud: „Armas laps, minna pean nüüd warsi siit ärraminnema. Agga sinna kuiwata omma silmawet, ja kule, mis ma sulle weel enne rägin, ennego surma ingel tulleb. — Mo laps, sa tead kül, et mul keddagi sulle polle jätta, mis mailm warrandusseks nimmetab,